

ת"פ 18975/11/14 - מדינת ישראל נגד ח'אלד חוסרי

בית משפט השלום בנצרת

ת"פ 18975-11-14 מדינת ישראל נ' חוסרי
תיק חיצוני: 0-1410-20140-4835

בפני מאשימה נגד נאשם
כב' השופטת דלית שרון-גרין
מדינת ישראל
ח'אלד חוסרי באמצעות ב"כ עו"ד אליאס אבו עטא

החלטה

הליכים קודמים

1. בתאריך 10.11.14 הוגש נגד הנאשם כתב אישום המייחס לו עבירות של חבלה חמורה והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו. בד בבד, הוגשה בקשה למעצרו של הנאשם עד לתום ההליכים נגדו.

בהקראה שהתקיימה ביום 24.11.14 העלתה ההגנה שתי טענות מקדמיות. האחת, לפיה עובדות כתב האישום אינן מקימות עבירה של חבלה חמורה, והשניה, כי כתב האישום הוגש לפני שניתן אישור מח"ש ועל כן יש למחקו. התביעה הגישה את תגובתה ביום 1.12.14 ובהחלטה מנומקת שניתנה בדיון ביום 8.12.14 דחיית את שתי הטענות.

טיעוני הצדדים

2. בדיון ביום 8.12.14, ומיד לאחר שכפר בעובדות כתב האישום העלה הסנגור טענה מקדמית נוספת, לפיה יש לבטל את כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק בשל אי עריכת שימוע לנאשם עובר להגשת כתב האישום, עת היה נתון במעצר בית, קרי בחלופת מעצר וללא קיומו של אישור הפוטר מחובת השימוע.

3. המאשימה ביקשה לדחות את הטענה, תוך שפרטה את השתלשלות הליכי המעצר בתיק זה וטענה כי עפ"י הוראות ס' 60א. (ז) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "**החוק**"), היא פטורה מחובת היידוע. אין חולק כי בעת העברת חומר החקירה לתביעה, היה נתון המבקש במעצר, כמו גם בעת הגשתה של הצהרת התובע לבית המשפט. לדידה של המאשימה, משלא נקבע בחוק כי מדובר במעצר מאחורי סורג ובריח אף מעצר בית ותנאים מגבילים נוספים עונים על תנאי החוק לפטור מחובת היידוע. עוד גרסה כי משנבחר מסלול של הצהרת תובע, אין המאשימה נכנסת כלל לחובות היידוע והשימוע, שכן הטעמים לאי קיום החובות נותרו בעינם אף לאחר שחרורו בתנאים מגבילים.

יתרה מכך, הוראות סעיף 60 א.ה), חלות שעה שראש יחידת התביעות, אישרה בחלטה מנומקת את הגשת כתב האישום ללא יידוע החשוד, בהתאם לתרשומת שהוצגה לבית המשפט. המחוקק לא קבע היכן תרשם ההחלטה המנומקת ואם יש להעבירה לסנגור. זאת ועוד, לא נקבע בחוק מהי תוצאתה של הפרת זכות היידוע וככל החלטה מנהלית אין הדבר מביא לבטלות כתב האישום אלא יש לבחון את ההחלטה בהתאם לדוקטרינת הבטלות היחסית. המאשימה הפנתה לפסיקה רלוונטית.

דין והכרעה

4. עומדות לפנינו שתי שאלות עיקריות, בגין חלוקים הצדדים:

א. האם פעלה המאשימה כדין כשלא שלחה מכתב יידוע לנאשם, וכשלא המתינה 30 ימים

בטרם הגשת כתב האישום?

ב. האם היה על המאשימה להעביר להגנה את ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום ללא קיום

חובת היידוע?

המסגרת הנורמטיבית

5. הוראות חובת היידוע וזכות השימוע מפורטות בס' 60א. לחוק, כמו גם הסייגים לקיומן והוראות החלתם של הסייגים כמפורט להלן.

(א) רשות התביעה שאליה הועבר חומר חקירה הנוגע לעבירת פשע תשלח לחשוד הודעה על כך לפי הכתובת הידועה לה, אלא אם כן החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, כי קיימת מניעה לכך.

...

(ה) החליט פרקליט מחוז או ראש יחידת התביעות, לפי הענין, מטעמים שיירשמו, כי הנסיבות מצדיקות זאת, רשאי הוא להגיש כתב אישום, בטרם חלפו 30 הימים ואף בטרם פנה החשוד כאמור בסעיף קטן (ד).

...

(ז) הוראות סעיף קטן (א) לא יחולו על מי שבעת העברת חומר החקירה היה נתון במעצר, והוגש נגדו כתב אישום בתקופת מעצרו.

(ח) הוראות החוק לתיקון סדרי המנהל (החלטות והנמקות), תשי"ט-1958, לא יחולו לענין סעיף זה, ואולם תינתן לחשוד הודעה בכתב על החלטת רשות התביעה בהקדם האפשרי ורשאית רשות התביעה להזמין את החשוד להציג בפניה את טיעונו בעל פה.

6. אין מחלוקת באשר להשתלשלות העניינים המפורטת להלן:

עמוד 2

- 5.11.14 - מעצר הנאשם.
- 7.11.14 - הוגשה הצהרת תובע שעה שהנאשם נתון במעצר.
- 7.11.14 - הנאשם שוחרר בתנאים מגבילים הכוללים מעצר בית מלא, תוך עיכוב השחרור ב-24 שעות לשם הגשת ערר.
- 7.11.14 - ערר המאשימה נדחה ונקבע כי התנאים המגבילים יחולו עד ליום 11.11.14.
- 10.11.14 - הוגשו כתב אישום ובקשה למעצר עד לתום ההליכים המשפטיים, מבלי שנשלחה לנאשם הודעת בדבר העברת חומר החקירה לתביעה, וממילא בטרם חלפו 30 ימים מעת משלוח ההודעה.
- ללמדנו כי הן בעת העברת חומר החקירה לתובע והן בעת הגשת הצהרת התובע, היה הנאשם נתון במעצר, אם כי בעת הגשת כתב האישום היה משוחרר בתנאים מגבילים.
7. בנסיבות אלה, אין מדובר בהליך "קלאסי" בו נתון הנאשם במעצר הן בעת העברת החומר בעניינו לתביעה והן בעת הגשת כתב האישום - אז ברור כי חובת היידוע איננה חלה.
8. השתלשלות העניינים במקרה זה הולמת את הסיפא של סעיף 60א.א (א) לחוק, קרי; מקרה בו מוסמכת רשות התביעה להחליט כי קיימת מניעה למשלוח הודעת היידוע. (ראו ת"פ 19087-06-13 **מדינת ישראל נ' פואז מנסור** (פורסם בנבו); ת"פ 40131/07 (מחוזי - ת"א) **מדינת ישראל נ' רונית בן רובי** (פורסם בנבו) ות"פ (אשד') 2524/09 **מדינת ישראל נ' דוד זהבי** (פורסם בנבו)).
9. אשר על כן, לעניין השאלה הראשונה, לא מצאתי פגם בהחלטת התביעה שלא לשלוח לנאשם הודעה על אודות העברת חומר החקירה. האינטרס הציבורי שבשימור התנאים המגבילים שנקבעו מכח הצהרת התובע, ומתן אפשרות לתביעה לבקש קביעת תנאים מגבילים עד לתום ההליכים המשפטיים, גובר על זכותו של הנאשם לקיום זכות השימוע בטרם הגשת כתב אישום, שכן כל פרשנות אחרת תאיין את תכליתם של התנאים המגבילים בנסיבות אלה.
- לא זו אף זו, כאמור לעיל, הצהרת התובע הוגשה בשעה שהנאשם היה נתון במעצר, ומשכך הרי שגם מבחינת מטרתו של הסעיף ותכליתו המעשית, לא נפגע הנאשם, שהיה מודע היטב להעברת חומר החקירה לרשות התביעה ולכוונת התביעה להגיש כתב אישום נגדו (ראו ת"פ 19087-06-13 **מדינת ישראל נ' פואז מנסור** (פורסם בנבו), שם להבדיל מענייננו, הנאשם כבר לא היה נתון בתנאים מגבילים בעת הגשת כתב האישום. מכאן שקל וחומר תקפותם של הדברים לעניינו).
- על בסיס כל האמור לעיל, שוכנעתי כי המאשימה פעלה כדין.
10. באשר לסוגיה השניה, אין מחלוקת כי המאשימה לא העבירה לנאשם את החלטתה להמנע ממשלוח הודעת יידוע ולהגיש כתב אישום בתקופה בה חלים תנאי השחרור. היה על התביעה להעביר להגנה החלטה זו, ומשלא עשתה כן, טעתה ונפל פגם בהתנהלותה. יחד עם זאת, לא כל פגם מביא לביטול פעולתה של הרשות. תוצאת הפגם תלויה במהותו, בחומרתו וביתר נסיבות המקרה (י' זמיר, הסמכות המינהלית, כרך ב', תשנ"ו - 1996, עמ' 680; רע"פ 4398/99 עינת הראל נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(3) 637).
11. במקרה זה אי העברת ההחלטה, הגם שיש בה פגם, אינה מביאה מיניה וביה לביטול כתב האישום. לצד משקלו הסגולי הנמוך של הפגם, יש לזכור כי משמעותו המיידית של ביטול כתב האישום היא ביטול

תנאי השחרור בהם נתון הנאשם. איזון כלל האינטרסים, ובכלל זה משקלו המשמעותי של האינטרס הציבורי הנוגע להעמדה לדין של חשודים מסוכנים, ובמהירות, תוך שמירה על תנאי שחרורם, אל מול עוצמתו הנמוכה של הפגם, מחייב הותרת כתב האישום על כנו.

12. עוד אוסיף כי הבקשה הועלתה על ידי ההגנה לאחר מתן החלטה בשתי טענות מקדמיות אחרות, בשלהן נדחו בעבר הדיונים, ואף לאחר שההגנה השיבה לכתב האישום וכפרה בעובדותיו. לא נטען לפניי כי במהלך תקופה זו פנה הנאשם לתביעה בבקשה כלשהי לעריכת שימוע מאוחר.

13. אשר על כן, החלטתי לדחות את הבקשה.

בהתאם, יישמעו הראיות במועד שנקבע בפרוטוקול מיום 8.12.14.

המזכירות תעביר החלטה זו לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט' טבת תשע"ה, 31 דצמבר 2014, בהעדר הצדדים.